

EL BORINOT

Setmanari il·lustrat

20cms.

ANY V. N.º 173

17 MARÇ 1927

PREU DE SUBSCRIPCIÓ: 2'50 PTES. TRIMESTRE

LA CORRESPONDÈNCIA A L'ADMINISTRACIÓ: ANGELS, 22 I 24. — BARCELONA

Un trempat, per Antoni Roca.

UAB

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

2. - EL BORINOT.

DE L'ALTRE MÓN LITERARI

LES ELECCIONS DE L'ACADÈMIA

Diu "El Sol" del dia 11 de març, amb el títol de "Les eleccions de la Reial Acadèmia":

"Té la Reial Acadèmia de la Llengua els representants de les altres llengües hispàniques, i queda ferm com diguérem arran de publicar el decret, un fet que he vist des de diverses parts és transcendental com a base de futures cordialitats i per a la resolució de greus problemes.

La utilitat immediata serà poc menys que nulla, tal vegada molt tardana en realitats, almenys; però no és això el que més importa. Tot i respectant com devem la independència de la Reial Acadèmia, no tot és alegria.

Al seu temps, en aquestes columnes i en els nostres comentaris a les coses de Catalunya, es proposaren els noms de les personalitats que millor representarien el moment present de la cultura i de l'ànima catalana. Una d'aquestes, el doctor Rubió, venerabilíssim i gloriós, ha estat elegida. L'altra, don Pompeu Fabra, per raons que no són oportunes ara, no consentí a ésser presentada.

En el seu lloc vingué la proposta de l'excel·lent crític don Manuel de Montoliu, i fora de lloc, que així hem de dir-ho, la de don Eugeni d'Ors.

Aquesta ha prosperat, i el senyor Ors és acadèmic per Catalunya.

Ningú no negarà els mèrits insignes de l'illustre escriptor. Ell adreçà i uní amb la seva autoritat els esforços dispersos per a donar forma i eficàcia a la cultura catalana. Ell arribà a excel·lències d'estil envejables i manejà amb tal mestria la seva llengua pròpia que els seus escrits, ininterromputs durant alguns anys, són una lliçó constant de català. Malgrat tot, paladinament proclamem que tot i

aquest bagatge no representa avui a Catalunya a l'Acadèmia ni a ningú, com no sigui a sí mateix. La seva vinguda a Madrid i el cultiu constant de la llengua castellana, que fóra en altre cas falaguera i honrosa conquesta, són un menyspreable oblit del que contribuí a edificar. No és la circumstància de l'escriptor bilingüe, ni el desig d'obtar entre dues llengües que posseeix amb igual mestria: és l'home que per la seva història no tenia opció entre les dues, sota la pena de perdre l'altíssima representació que tenia. L'ha perdut, amb la qual cosa l'home, amb totes les seves excel·lències, ho té tot menys aquesta representació que li ha estat ahir atribuïda per 17 vots."

"ABC" FA UN ELOGI D'EUGENI D'ORS

"ABC" dedica una afectuosa salutació a l'elecció d'Eugeni d'Ors com acadèmic de l'Espanyola.

D'aquests elogis són els següents paràgrafs:

"El seu historial literari és llarg, profús. Escriptor fi, elegant, precís en llengua catalana, no és menys sa finesa, sa penetració i sa delicadesa en la parla d'Espanya."

Llegint els subtils i profunds anàlisis d'Eugeni d'Ors sembla que ens trobem en presència d'un callat perseverant, intuïtiu, sobri en sa literatura.

El que distingeix l'illustre escriptor, és un sentit observador. Exacte amb el modern, coneix totes les més flamants manifestacions del pensament, i sap enllaçar ses característiques més destriades amb les del pensament antic.

Amb la ploma a la ma, posat l'esperit en el fèrvid tumult de les mani-

festacions literàries contemporànies, Eugeni d'Ors té matisos, delicadesa, finura en la prosa que ens revela tota l'essència d'una literatura.

Es diria, llegint els assaigs breus i ràpids de l'escriptor, ses admirables glosses, que a poc a poc, calladament com un faquir, Eugeni d'Ors va escudrinyant, examinant, descobrint els secrets i puritats dels sistemes i de les filosofies.

No hi ha res que s'escapi a la viva curiositat de l'escriptor. La mirada s'estén a tot, i paulatinament, sense cansament, infatigable, al llarg de les seves glosses es poden estudiar totes les mudances de les idees i del pensament.

El passat és un producte del present.

No existiria el passat, la història, sense una elaboració sàvia i humana del present.

Eugeni d'Ors és un escriptor modern.

Porta a l'Acadèmia una col·laboració precisa, inestimable, per a l'apreciació d'un passat. El d'Espanya, sense distinció de matisos, ja que a tots ens és volgut i tots admirem."

llibres & lletres

—Al Teatre Intim s'ha posat "La família d'Arlequín", de l'Adrià Gual.

—Ha estat publicada, traduïda al francès, l'obra d'E. Joan Dalmau: "Croquis de l'Empordà". La traducció és de Mad. Luce Meyer, i es titula "A l'ombre des oliviers".

Val més un punt que mil lliures

¿Quantes vegades us han contat cuentos d'aquells en què un espanyol s'ha contrapuntat amb un anglès (quasi sempre és un anglès) sobre qui fóra més esplèndid?

De segur que n'haureu perdut el número.

Es per demés dir-vos que, com que és un espanyol el qui el conta, sempre l'espanyol guanya. Els inglesos ja deuen procurar que guanyi l'anglès quan el conten ells.

Dic això, perquè el que jo vaig a contar-vos també és una aposta d'un espanyol amb un anglès, i antes que em diguéssiu lo que acabo d'observar, us ho dic jo per estalviar-vos feina. Al cuento.

Un burro carregat de pessetes, o millor dit, un català que havia fet la fortuna a l'Havana, avorrit dels empedrats de Barcelona, de la mala claror del gas, de campanes i de Jocs Florals, va determinar emprendre un viatge.

Va passar uns quants dies no podent-se decidir sobre si aniria a London o a Londres; però li va dir l'advocat que, un cop a Londres, fóra en quatre passos a London, i sense pensar-s'hi més, se'm planta a la capital d'Inglaterra.

Com que l'home verdaderament tonto no ho era, o, millor dit, no ho hauria estat si hagués rebut la corresponent instrucció, va resultar que, no sent dur de closca, al cap d'un mes de ser a Londres ja mastegava l'anglès tan bé com un biftec amb patates.

Una nit que en el teatre de la Reina feien el *Faust*, ell hi era. En un palco hi havia una anglesa d'allò que no en corren: la veu; li clava uns gemelos que duia com dos tinters de banya; li agrada; l'endemà la demana, i els anglesos, que es veu que encara no en tenen prou amb Gibraltar, li

4. - EL BORINOT.

diuen que sí; arreglen els tractes, i se'l queden.

La xicota tenia pare, mare i una germana que a la cuenta festeja amb un milord. Com que el nostre home va entrar a la casa per festejar i l'anglès ja hi anava per lo mateix, va resultar que cada dia es veien, es parlaven, estaven junts, i veus aquí un bon títol per un drama: *Los dos cuñados o la estrella del destino*.

El català és veritat que tenia quartos; però el milord ne tenia tants, que la gent no sabia a on tirar-se: venia a ser com si diguéssim en Xifré i en Fontanelles deu o dotze anys atràs.

Un dia que estaven tots dos amb les seves xicotes, es va començar a parlar de parar la casa, i l'anglès, que era molt *bufado*, va dir que posaria un pis que no vacillava en assegurar que fóra el més sumptuós i ric que es pogués veure en aquest món.

El català, al sentir això, tant per deixar el pavelló ben parat com per compensar als ulls de la promesa lo vellot i lleig que era amb la generositat que anava a demostrar, va dir que millor pis posaria ell i... *aquí te quiero ver, escopeta*.

Que si guanyaré jo, que si guanyaràs tu, que cesta que ballesta, que *esto que lo otro*, les disputes van arribar a tal punt, que el sogre, que era un anglès roig com una remolatxa i amb unes patilles com dues panotxes amb cabellera i tot, s'hi va haver de ficar i arreglar-ho del modo següent:

Cada un dels nuvis havia de llogar un pis, parar-lo sense que l'un sapigués res de l'altre, nombrar un jurat de gent competent, i, el dia que els pisos estiguessen llestos, el jurat havia de judicar qui havia guanyat o perdut, sense apel·lació de cap classe.

Van convenir-hi: es nombrà el jurat, i els dos nuvis, rebent cada u com memòria una grenya de la seva xicota per fer-se un cordó de rellotge, se'n van anar a recórrer les principals ciutats de l'univers pels mobles o objec-

tes que poguessen convenir a son grandió propòsit.

Al cap d'un mes ja tornaven a ser a Londres; van llogar dos pisos l'un al costat de l'altre, es va procedir a les obres i col·locació de mobles, i en mig any la cosa va quedar llesta.

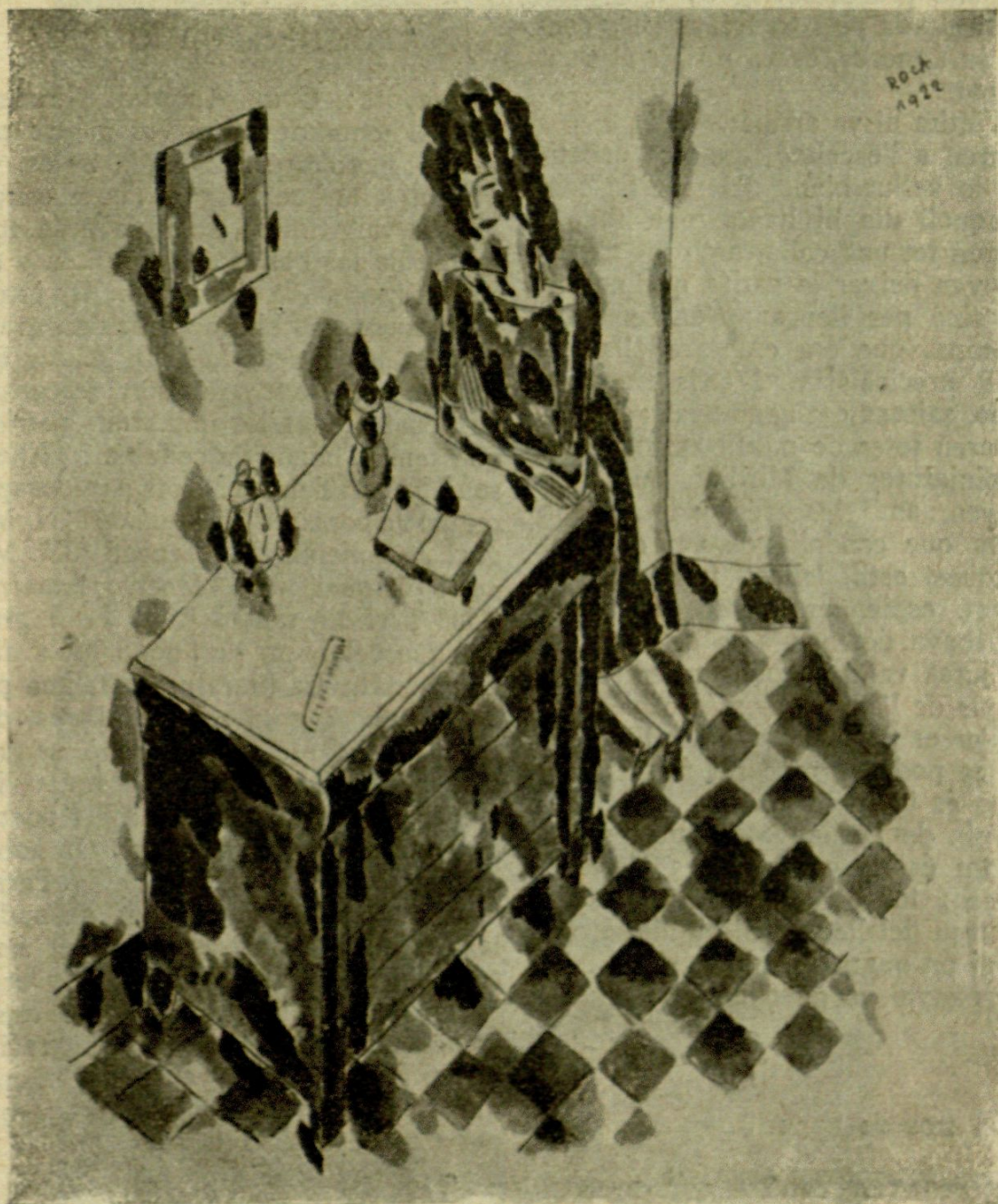
El jurat, la família, el sogre, els nuvis i totes les persones interessades en l'assumpte, se van reunir en un punt que hi ha a Londres, que ve a ser com si aquí diguéssim la pega del mig de la plaça de Sant Jaume, i, formant-se en comitiva, se van dirigir a visitar els dos pisos, començant pel de l'anglès.

Entren a l'escaleta i lo primer que veuen és una companyia de tropa guardant la casa, i a fe que hi havia motiu.

Quin bé de Déu i quina riquesa!

L'enrajolat era tot d'unces espanyoles, la barana de dobletes de cinc duros foradades i enfilades amb fils d'or que feien de ferros. Els poms de la barana, copes plenes de brillants, topacios, esmeraldes i les pedres més precioses; les bigues, corals anats a pescar expressament; les parets, de mà de perla, i tot amb una riquesa tan extraordinària, que el jurat i tots els demés, muts de sorpresa, ja pensaven que ni calia anar a veure els salons per assegurar que l'anglès havia guanyat. Figureu's doncs, quin seria l'assombro d'aquella gent al veure que l'entrada no era res en comparació del pis. El menjador empaperat amb bitllets de mil duros del Banc de Londres, la sala amb pagarés de dos mil, els salons amb lletres girades a favor dels primers comerciants, que formaven, juntes, milions de milions...; vamos, era una cosa tan immensa, que es va determinar deixar córrer l'anar a veure el pis de l'espanyol per no escarrassar-se i deixar sentat que havia guanyat l'anglès sense cap classe de dubte.

Però el jurat, que es componia de set anglesos i catorze patilles com gar-

Davant el llibre, per Antoni Roca.

6. - EL BORINOT.

bes d'aufals, va exigir, per fer la cosa amb la formalitat deguda, que es veiés el pis del català; i la comitiva, formant una processó que es veia cada punt trencada pels tramvays i les centrals de Londres, es va dirigir al punt designat.

A l'últim hi va arribar.

Entren a l'escaleta, que era encatiffada de vellut blanc del més fi; com que aquell dia hi havia molt fang i ells eren tot una colla, amb les trepitjades van deixar la catifa que no era bona sinó per llençar; s'agafen amb la barana, que era d'un treballat de cristall preciosíssim, i se'ls trenca a trossos, saltant esglaons avall; les rajoles eren totes de marfil amb precioses miniatures de Mirdier, que s'esborraven, amb les trepitjades, d'una manera que condolia de veure; i tot per aquest estil delicat, trencadís, riquíssim, esplendent; però son valor no arribava de molt a lo de l'anglès.

El jurat va dar aquesta sentència:

El pis de l'anglès és més esplèndid, però l'or es pot vendre, els bitllets de Banc es poden arrencar i fer-los servir: no és tot perdut.

El pis de l'espanyol és menos ric, però tot és de cristall. Res té valor intrínsec; tot és delicat i trencadís. Si es treu del lloc no hi ha ningú que en doni un quarto: tot és perdut.

L'espanyol va guanyar.

S. P.

(D' "Un tros de paper").

S O B R E R E A L I S M E ?

Ha vingut a les nostres una peça molt curiosa. Es tracta d'un parlament de Jocs Florals (autèntic) tingut fa cosa de trenta a quaranta anys. Ens sembla un tros de literatura "sobrerea-

lista". I com a document d'aquesta mena ens n'han deixat treure còpia. Vegeu-lo:

DISCURS INAUGURAL

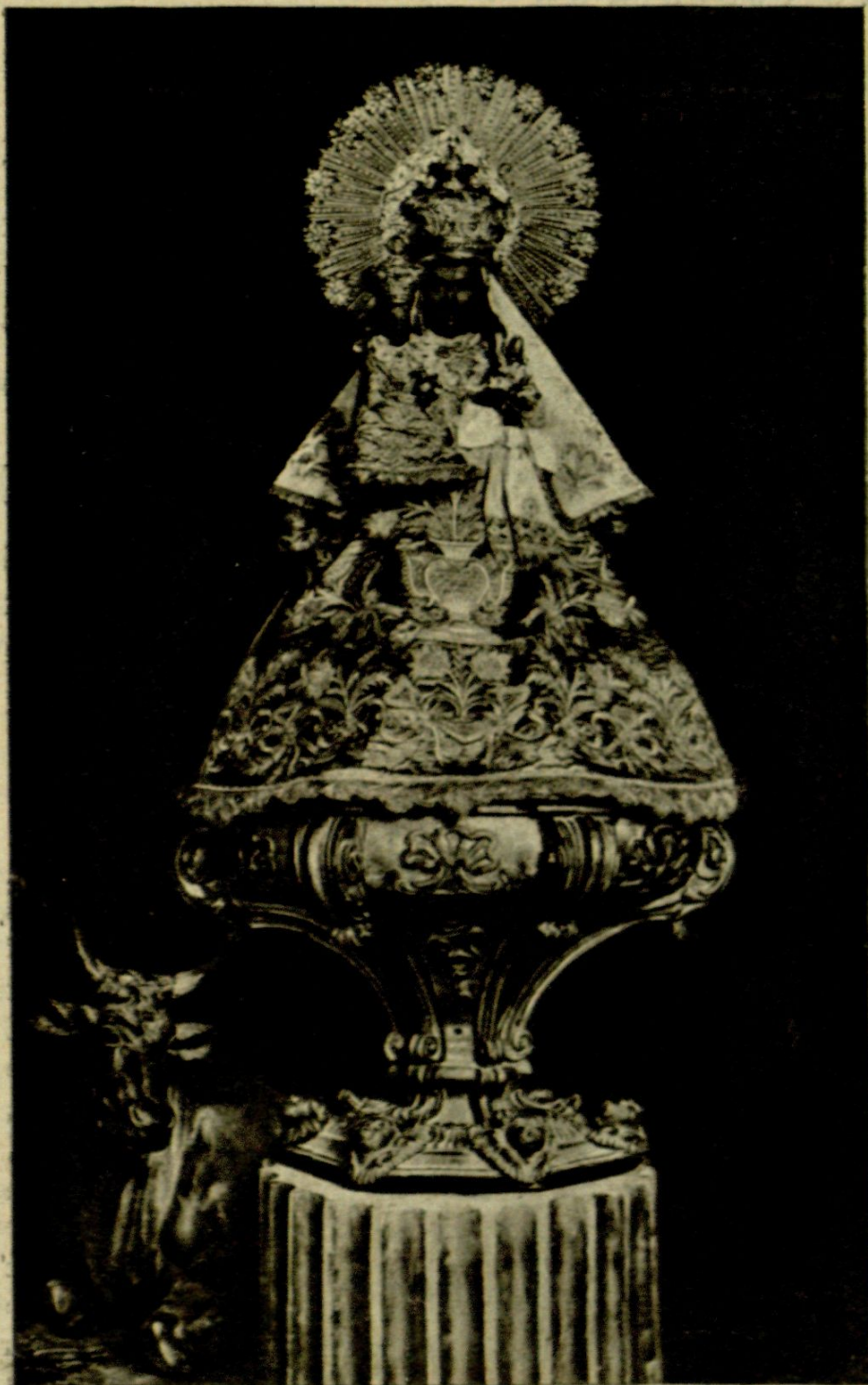
Senyors: Com Autoritat Primera tinch l'honor de dirigirvos quatre paraules; pero breus. S'enten breus, no vull dir allò que posan a las criaturas. Y com vaig dihent, sobre la gran academia de las bellas arts de plom y altres especies, considerant 'ls grans aconxeixements filarmònichs dels grans ilustres los hereus la gran Xauxa badalonesa que avuy per sort descansan en llosas fredas los immortals patricis que tenia l'honor de coneixer. ¿Ahont son? ¿que s'han fet? Tots han desaparegut! Jo coneixia N. Manadó! ¡N. Migut! Jo coneixia N. Manadó! ¡N. Mixeli! Miquel dels Mochs Alnarro! ¡Oh! perfidia tanta! Avuy es 'l gran dia que celebrem de l'honor dels dits noms citats. La literatura catalana pohesia baix 'l gran zel dels Iltres. del Jurat incalicable quantas dono las gracias per haber correspost aquet llamament. Y també las dono als poetas apremiats que han treballat tan sobre aquest assunto. L'honor de la Pàtria com dich està que quedin vensudas las dificultats nostras, intimant nostres desitjos refreno passions y arribarem al dia que aclamarem la crisis estomacal. Dono las infinitas gracias al Sr. Públich a la gran festa 'nhonor que s'esta celebrant y una corona que per tots desitjo, aixís sia.

La còpia és tal qual l'original que hem tingut a la nostra vista, manuscrit i signat pel discursant.

No sembla un cas de literatura molt posterior a l'època en què fou escrit aquest parlament? Car sembla una cosa d'avui mateix.

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

A. X.

OLOT. — Ntra. Sra. del Tura.

8. - EL BORINOT.

Com les coses d'anys enrera es repeteixen

EL TEATRE PRINCIPAL

Barcelona sempre ha tingut molts enemics.

Diem això perquè la fatxada del teatre de Santa Creu estava molt bé, bruta. Quasi ningú s'adonava de tal aberració arquitectònica, i, com tot era regalís d'aigua i escrostonats, si algun foraster se n'adonava, es creia fàcilment que era cosa que havia d'anar a terra aviat, i així anàvem passant.

Ara tot plegat hem vist que l'emblanquinen, i, és clar, ressalta i fa girar els ulls i és un pregó continu del nostre mal gust.

Ahir una pila de gent en feien mofa preguntant:

- Que la llepa l'arquitecte?
- Que la volen rifar?
- Que la tapen amb papers?
- Que va en camisa?

Per amor de Déu tornin-la a embrutar! Ja que és tan dolenta, almenys que no es vegi.

* * *

Sempre m'ho vaig pensar, que els emblanquinadors en farien una de les seves.

Té! ¡Ara m'han emblanquinat la fatxada del teatre Principal!

No li faltava més que això! Sembla un ramillete de sucre d'aquells que rifen per Tots Sants.

* * *

Proposa un manobre que la fatxada del teatre de Santa Creu es faci desaparèixer sense tirar-la a terra.

Diu que en engrandint un xic més les finestres no en quedarà borrall, i té raó.

Vaja arquitecte! Així podria satis-

fer sa desenfrenada afició a les obertures i s'estalviaria el discórrer línies i ninots.

* * *

En la fatxada del teatre Principal s'han pintat les pedres de manera que figurin pedres. No és estrany: jo coneixia un boig que va fer bronzejar un candelabre de plata.
(D' "Un tros de paper").

EL FAQUIR

Han estat elegits els "acadèmics regionals". Tothom sap que per Catalunya són Antoni Rubió i Lluch i Eugeni d'Ors.

L'A B C ha fet un gran elogi del senyor Eugeni d'Ors; no hi tenim res a dir. Es un senyor que es mereix aquestes lloances i moltes més.

Però de les lloances de l'A B C la cosa que ens ha fet més efecte ha estat que l'anomena "faquir". Oh, l'epítet, diguem l'epítet, és justíssim.

El faquir és aquell tipus d'home espeterrant, que fa contorsions, que realitza coses quasi misterioses, però entabana.

Eugeni d'Ors ha estat un gran entabanador; això, ningú no pot "quitar-li-ho". Nosaltres creiem que fins i tot ha entabanat a Xenius i a Octavi de Romeu, que són dos molt amics d'ell, l'un encara vivent, l'altre mort, però que a estones ressuscita.

Hem de reconèixer que els de Madrid en saben més, de classificar i de "guipar" els individus. Aquí l'havíem anomenat el gran simulador. Ja és una cosa que s'atança a "faquir". Però "faquir" és més clavat.

La plana.

*Fotografia original del llibre «Caceres a l'Àfrica Tropical»,
de Nicolau Me Rubió i Tudurí.*

Al mig del carrer

—Pst. Pst. Senyora Tuies!

—Ui, Jesús! Senyora Monjó!

—Dona, ditxosos els ulls...

—Ja ho pot dir. Sinó que, jo li diré, no hi estat gaire bona.

—Oh! doncs bé fa una cara prou reeixida! No ha estat pas cosa de cuidado?

—Què diu? Sis dotzenes de sango-neres, manxiules, banys de mostassa... ¡Folla, amb res m'adobava! Fins que...

—M'ho hagués dit a mi. Tot això no hauria estat res. Miri: la meva noia enraona amb un fuster que, mal m'està el dir-ho, però li asseguro que per coses així, vamos, de malaltieses... Ah! Ja deu saber que la caso... Ah! sí, sí; la caso. Vegi, no tenia res més de cap que venir-la a veure per dir-l'hi; però vaig tan atrafegada, que l'un diu per l'altre, l'un dia per l'altre, allò, sap? demà, demà, i com que les persones s'encuentren que les muntanyes no, sap què deia? “—Quan menos t'ho pensis te sortirà tras cantó”. ¡Ai, miri que ve un cotxe!... I ve-li aquí, tal fet tal dit.

—Sí: de vegades un...

—Endemés, sí, sí: la caso. Un minyó molt conforme, miri. Treballador i tot lo que vulgui. No és perquè jo ho digui; però, vamos, per ser fuster se coneix que li han donat bona criança. La mossa ja té l'anell... ah, sí, sí; n'està tota joiosa... uf! No val cap mil lliures, no es pensi; però, vamos, per ser d'un treballador, li dic que fa goig.

—Vaja, me n'alegro. Doncs, tornant amb el meu mal...

—Ah, sí; per què no m'ho deia, tonta? ¿Sap què deia el meu sogre?

—“¡Desgraciat del que ha de tractar amb metges!”—I tenia raó; perquè es veuen uns desenganys... Ahir mateix van enterrar l'amo de la casa. En vol,

de metges? Més n'hi hagués hagut! Allí d'ampolles, de pegats, de putingues... —Pst... jove! ¡Miri que li cau l'agulla del monyo!—Endemés... què deia, jo? Ah! Van començar si serà això, si serà allò; el pobre home, no sé què em tinc, no sé què em tinc, busca d'aquí, busca d'allí. Li van fer mil antruperis, i amb dos dies... què! amb un dia i mig, va ser mort. Calli... un dia i mig? Sí; perquè jo tornava del Born que devien ser cosa de les nou...

—Passi-ho bé, senyor Magí, amb la companyia! (Ara se li ha mort l'oncle, que tant de bé li ha fet Déu).—Amb això, eren les nou o per qui, i jo que veig la criada que entrava corrents amb un got tapat amb un paper, i vaig pensar: “—Ui! Jesús! Això és que tenen algun malalt”; i vaig dir entre mi: “—Ba! Deu ser la senyora Munda que sempre està malicosa”. Però pujant, la veig que obre la porta i dic: “—Anem, no és ella”. Surto a la finestra del celobert i dic a la cambrera, que la conec de molts anys: “—Escolta, Carme: que teniu algun malalt?” I em respon: “—L'amo, però el metge diu que no serà res”. “—Me n'alegraré”—li vaig respondre. I com, de fet, era un bon subjecte, Déu l'hagi perdonat. *Pués* senyor, no serà res? L'endemà, a les quatre de la tarda, li agafa de *repenta* un treball. Correu-cuiteu, correu-cuiteu, què tal va ser la cosa, que amb un xic més l'Extrema-unció no hi és a temps? Per això sempre dic: “—Metges? Déu me'n guard”.

—Veu? Jo vaig tenir...

—I el meu gendre... vamos, anem dient el promès de la gran... me diu... (perquè, no es pensi, per això de certes malalties és un botavant) sempre em diu: “—Cregui'm...”—Ai, em fan un fàstic, aquestes senyoretetes arrossegant el vestit d'aquest modo! Ara digui: ¿no fa consciència?

A la noia n'hi hem fet tres, un de bo i dos així, per tot dir.

Ell sempre: “—Dona, no gastis! Dona, no gastis; quan serem casats ja n'hi

faré jo, de vestits! Jo: "—Tòful, deixa'm fer". Es diu Tòful. Però, ara que hi caic, si vostè l'ha de conèixer! ¿No es recorda d'un pesador de mar que per anys estava a davant del forn dels Coloms? Un de gras, ben plantat, que per aquelles festes majors de tot el pla feia tronar i ploure?

—Ah! Sí? Es fill d'aquell?

—No, però ja veurà. No em recordo com se deia i ho tinc al cap de la llengua. Aquell és el que va tenir el plet amb el pare del minyó, vamos; que fins van anar per justícia i tot; que tothom n'anava ple... Que per això al pobre de son pare... Oh, li van fer mil picardies! Per això sempre dic: "—Coses de justícia? Ai, Déu nos en guard". Què es pensa? Estava d'allò més bé. *Vaya!* Miri: jo em recordo que era noia... (Ai, Senyor, sembla que era ahir!...) que sentia contar a l'avi que a casa dels seus avis d'aquest xicot tenien un armari de Girona ple de roba blanca que de llençols, de camises, de mitges de teler... demanin! Tant, que com va morir l'avia—Ai Senyor! Era per la *pidèmia*, encara que ella va morir d'una caiguda! que bé se'n va parlar prou per tot el carrer de Sant Pere!—doncs quan va morir aquella senyora, Déu la tingui al cel, van trobar sis dotzenes de coixineres amb unes puntes de pam sense estrenar, i dues dotzenes de llençols encara amb l'empesa. Ca! Si li dic jo que era una casa que, vamos, se'n feia cabal!

I aquest xicot... res, què vol que li digui!...va veure un dia la noia (vamos la gran), i ja li dic, una afició tot seguit, que...—Ai, ai! Mossèn Parrell ja va cap a Sant Francisco? Ai pobra de mi, que deu ser tard!—Endemés, una afició loca. Al cap de vuit dies... (com vuit?... set, que era per Sant Jaume), ve-li aquí que ell que va i m'emprèn. Jo, filla, la veritat, vaig pensar: "—Veiam: pendrem informes..." No li vaig dir ni si ni no: m'entén? Posi's al meu puesto. Pre-

gunto a l'un i a l'altre. Filla, tothom no té més boca per alabar-lo. I un gènit... Cregui'm: és d'allò més axistosot. Miri: l'altre dia ens estàvem al sostret, i, allò que succeeix de vegades, ningú deia una paraula, i ell que tot plegat salta... res, un acudit... ell que salta i diu: "Semblem muts!" Però miri: ho va dir d'una manera... allò... tot d'un plegat... "—Semblem muts!..." que la noia i jo ens partíem de riure. I d'aquestes ne té moltes: cada punt hi és, no es pensi. Per cert que jo de vegades li dic: "—Per mor de Déu, calla!" Perquè m'arribaven a fer mal els ronyons. Ah, sí, sí, és molt dallon-ses. I doncs, vostè, ¿què ha tingut?

—Jo li diré: me va agafar un dolor...

—Dolor? Ai, m'ho hagués dit!... Per això sí que en Tòful té una mà d'angel. Miri, no li dic més: el dia del Sant de l'home, en havent dinat, me trobava tota no sé com, i ell que em diu: "—Ja veurà..." I em fa una tassa de camamilla, me la prenc ben calentona i, filla... lo mateix que oli en un llum.

—Es que el meu dolor...

—Ai pobra de mi! les dotze. Me'n vaig corrents, que encara tinc d'escumar l'olla, i no puc córrer gaire per què em fa mal una cama, que per mi vol ploure. Endemés vagi'm a veure, que parlarem un rato i li ensenyaré les coses de la noia. Res, quatre pèllingus; però, escolti, les coses ben endreçadetes... Oh! En quant an això, ella no serà bonica (és dir, és drete i igual, gràcies a Déu), però el que toca a ser curiosa, ja li dic jo que sí. Ah! Escolti: ¿no tindria pas un cercapous, que li enviaria a buscar?

—Crec que sí, que n'hi ha d'haver un al sostre mort. Ja ho miraré, i si acàs...

—Té raó; si acàs, enviï-me'l, i se'n podrà endur la ratera, que ja no ens serveix.

—Bé; doncs un dia d'aquests...

—Sí, vagi'ns a veure. ¿Per què no

12. - EL BORINOT.

ve tot un vespre? Porti la mitja. Ai! Ara que dic de mitja, vatualisto! Volia comprar un mocador de cotó... d'això baratet, perquè, filla, tot costa els ulls de la cara, i cada dia els guanys són menos que (ja ho diu en Tòful) no sé a què arribarem.

—No me'n parli, ja ho pot dir. Miri: a casa ningú malgasta, i...

—Què em dirà, santa cristiana? ¡Ai, Déu la faci bona!... Miri: ahir vespre vaig voler comprar un pagellet, petit com... què li diré jo, ara? Calli... un quart d'una! Però, Senyor, com passa el temps... Me'n vaig. Anem, vingui'm a veure. Estigui boneta. Recados.

—Anem, doncs...

—Vingui un vespre, que riurem. ¡Tenim un esquiol!

—Què mana?

—Que tenim un esquiol! Passi-ho bé. ¡Li agradarà. Hasta un altre rato.

La senyora Tuies, quan s'han separat:—Deixa'm fugir. Bona dona, la senyora Monjó. Sinó que mai diu res.

X. (Robert Robert).

(D'“Un tros de paper”).

...I FACI'S RETRATAR

Mossèn Llorenç Riber ha estat elegit acadèmic “regional” representant Mallorca. Heus aquí el felíç mortal que li porten el menjar, i cuit i tot, a casa, àdhuc sense ell voler-ho.

Però a la fi, la cosa ja és un fet, els fets són fets, i quan una cosa és feta ja no hi ha remei, que diria Francesc Pujols. L'home desmenjat ha pres bell apetit... i ja es prepara per al discursset d'entrada a l'Acadèmia.

Però el greu no és això; el greu és el setge que ha hagut de sofrir molts dies de part de moltes persones que el volien retratar, al qual setge no ha tingut més remei sinó retre's moltes vegades. Amb greu pertorbació de la seva tranquil·litat.

Allò de “posi's tranquil i faci's retratar” ha estat per a ell una dita sense sentit. No l'han deixat tranquil, no l'han deixat posar-se tranquil.

Fins a trenta set vegades compten les vegades que a l'Ateneu sol s'ha hagut de sotmetre a la fèrula de l'objectiu fotogràfic: dret, assegut, somrient, greu, al pati, a la galeria, al jardinet, a la biblioteca, estudiant, passejant, parlant, etc., etc., etc.

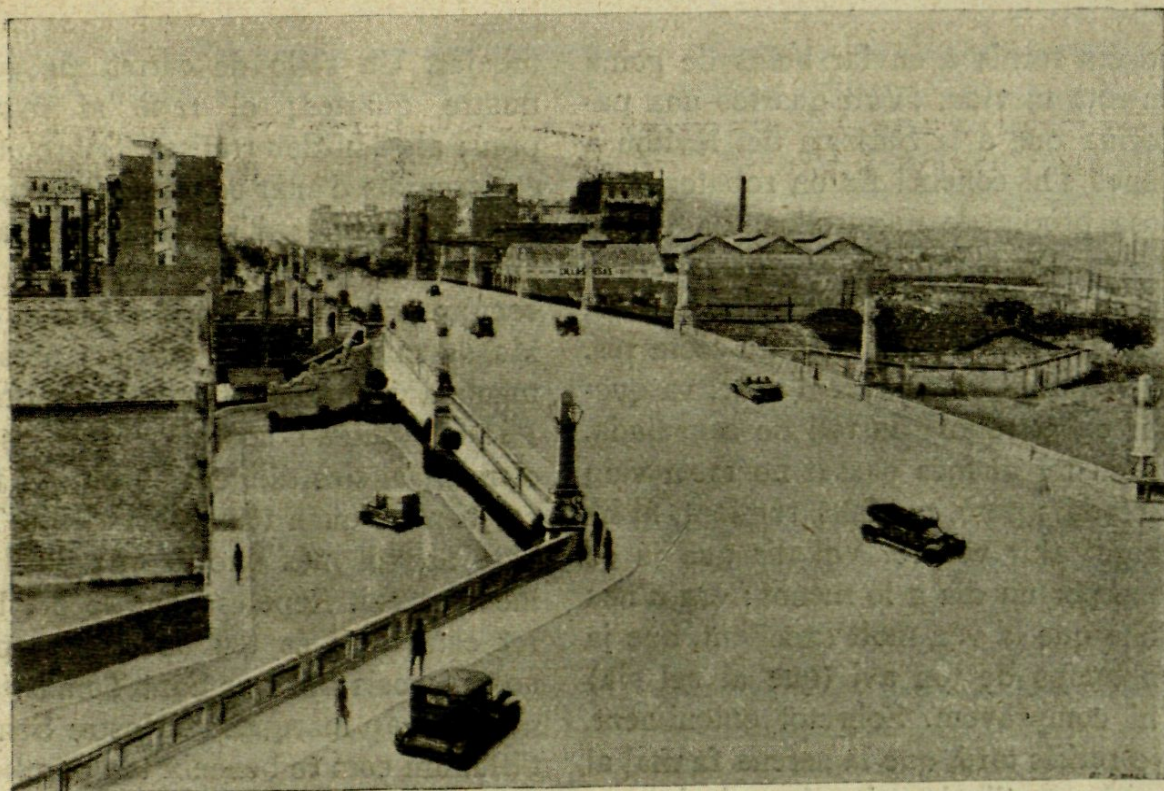
El passant de fotògraf.

ELS CARACTERS

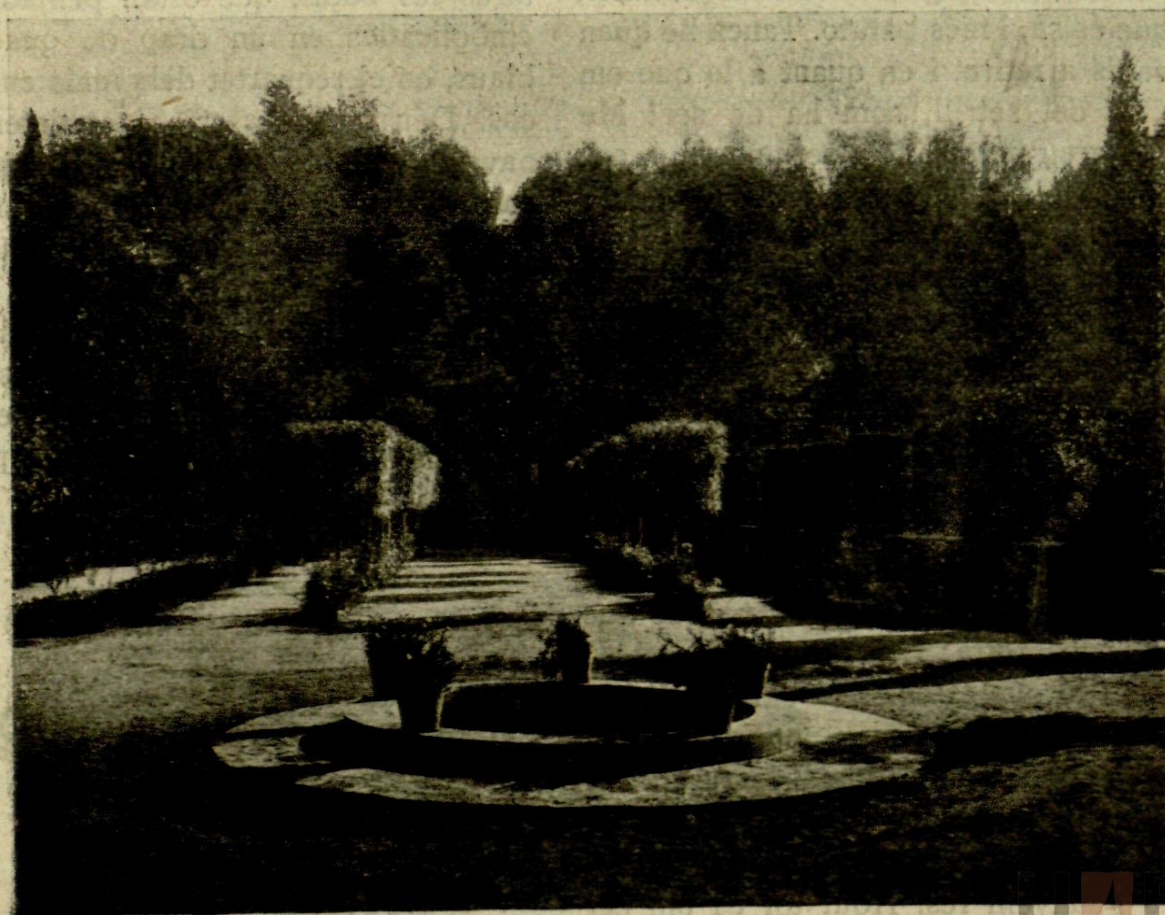
UN AVARO A SON FILL

Noi:

Veig que les calces que me'n vaig endur són massa bones per estar a fora: se farien malbé i no estem per gastos. Enviame'n tot seguit unes i entrega-les al barraloner, que ell me les portarà de franc. En ta última carta me vas enviar quatre cares de paper i només n'hi havia dues d'escrites: una altra vegada guarda't les altres dues cares o tanca la carta sense posar-hi sobre postís. Ja saps que et tinc dit que per la salut no et planyis res. Obre la botiga dejorn, que així et distreuràs; i al mateix temps, si passa un parroquià, l'arplegues, sense valerne de menys. No facis excessos en el menjar: l'olleta cada dia, i no abuis de la gallina: que tu tens una naturalesa molt forta: massa sang, sempre ho he dit. Porta't bé, que a la tornada t'asseguro que estrenaràs el meu barret de l'hivern passat: t'ho vaig prometre i no me'n desdic. Per a mi no gastis, que ara és tot malaguanyat:

BARCELONA. — Pont sobre l'estació del Nord.

BARCELONA. — Parc de Montjuïc.

14. - EL BORINOT.

no em tornis a enviar boles de goma en tota ta vida. ¡Vuit quartos una paperina que a la butxaca del leviton a penes s'hi coneix! Es un robatori i és cosa pròpia de xitxarellos. La tos se m'ha calmat molt, i, si vols veure'm curat com dius, encomana'm a Déu, que és el remei més bo i no costa res. El dia que ens en vàrem anar, va quedar en el rebost un tall de cansalada. Jo en tot el mes passat no me'n vaig recordar; però, rumiant, rumiant, hi he caigut ahir vespre. Vol dir que ja en tens per un dia a lo menos: era d'una dona que la ven molt excellent, que ja en temps de ton avi (que al cel sia) l'hi compràvem. Sobretot enteniment. No retiris tard, que la serena fa mal al cos i espatlla la roba, i no facis com antes que cremaves llum fins a deshora: si vols llegir, lleva't de matinet, que és sà, i més barato. Tanca bé quan vagis a retiro, i en quant a lo que em dius del setrill, com ha de ser! Me sap greu perquè feia set anys que ens en serviem. No en compris d'altre, que quan jo vinga ne compraré un d'igual i ben bo a l'encant, que si un hi és *perfidiós*, un dia o altre hi troba lo que necessita. Déu te faci bo, per no dir res més: ¿no et fa vergonya no saber-te afaitar sol i haver d'anar cada dis-sabe a gastar un ral?

No hi ha barber en el món que hagi tocat la cara ni la moneda de ton pare; me'n puc alabar, i això que tinc la barba forta; i tu per quatre pels... Amb lo que et costa el barber, d'aquí a uns quants nys te podries compr un bon rellotge de plata venturer. Per fi, quan jo torni, posarem esmena en tot, i bé caldrà; perquè gastem molt i no guanyem res. Aquí tot és tan car com a Barcelona, fora de la casa i el

menjar. Un sello de cartes me costa quatre quartos; el rapè al mateix preu: algú hi deu traficar. Sobretot no et descuidis d'anar cobrant els lloguers amb puntualitat, i no et deixis pagar amb raons. El músic del quint pis, sempre procura edarrerir-se; no el deixis de mà: digues-li que ets persona manada i que no t'entens de brocs. Bé: ara cuida't no facis excessos en el menjar, sies diligent en obrir i tancar ben bé quan te'n vagis al llit. Ton pare no vol més que veure't bo i home com cal. Repetesc que lo del barret està dit i és teu des d'ara; però no te'l posis fins per Sant Tomàs, que no som cap marquesos. Nostre Senyor t'illumini com te beneeix ton pare.—C.

P. D.—Si et sobrès una mica de cansalada, per poca que siga, me n'untaràs les botes, que estan penjades i embolicades en un drap de quadros blaus, en el requartet dels mals endreços. Déu te beneesca. Si et determinaves a comprar-te, no el prenguis al costat de casa, que tot ho venen com foc. Ves-hi al capdavall dels Flassaders, un diumenge, tot passejant; que en un quart hi ets, i per dos quartos te'n donaran per fer-ne moltes tasses. No n'abusis, que tu ets nerviós i el te és d'aquelles coses que s'han de pendre amb mida.

(D'“Un tros de paper”).

PELS BELLS CARRERS DE MA CIUTAT

Pintura i Decoració

FRANCESC FERRER. Aragó, 193

PINTURA DECORATIVA.-Papers pintats.
Rètols.— Viladomat, 52.-Barcelona.

.. PINTURA de Cotxes i Autos
Joan Mir.—Villarroel, 126

Tallers Castellanas. Escultura religiosa.— Balmes, 123. T. 2318 G.

Ferros artístics, especialitat amb els encàrrecs. JOSEP FLÓ. Aragó 277

Tenyits, rentats i aprestos. C. de Cent, 319. (Ssal., E. Granados 64)

TINTORERIA CATALONIA. Tenyits i rentats econòmics. Aragó, 339

Tenyits electre-químics i rentats en sec.—E. Granados, 141

Electricitat. CARLES ROSELL
Calabria, 95. Telèfon 1592 H.

Instal·lacions, aigua, gas, electricitat i reparacions. G. TOMÀS Tallers 76

Electricitat i Lamp. MARCELÍ ROVIRA
Plassa Pí, núm. 2.-Barcelona.

Fàbrica de Làmpares Elèctriques
ALFONSO MAÑER.-Villarroel, 173 bis

Instal·lacions i reparacions elèctriques.—Roselló, 207. Telèf. 2989 G.

Reparació de tota classe màquines elèctriques. D. AGUELO. Aragó, 359

PATENTS I MARQUES

A. PASQUAL.—C. de Cent, 304, pral.

Llibres, els millors

EDITORIAL POLÍGLOTA.—Petritxol, 8

MATERIAL ESCOLAR I CIENTÍFIC
(SUC. ESTEVA MARATA). R. Univer., 7

LA FIRA DEL BOSCH. — Juguines.
Rambla del Prat, 2. - Barcelona, G.

Ceràmica i Rajoles

CASIMIR VICENS.—Tallers, 72.

Articles Fotogràfics i Ràdio
PÉREZ I SÀBAT.—Fontanella, 18

Articles fotogràfics i ràdio
V. CALDÉS ARÚS.—Salmerón, 140.

Tapiceria, cortinatges i sillons confort. Consell de Cent, 336, baixos

CASA SIBECAS. Articles per a tots els Sports.—Aribau, núm. 35.

Articles Viatge i Pell
LA MUNDIAL.—Salmerón, 153.

Moneders, Carteres i Petaques (F.)
R. Torres.—Plassa del Pí 2.-Barna.

Fàbr. Articles de pell i per a regal.
Perfum. M. OLLER. Casanova, 117

Cristalleria i Alumini
CASA ACAR.—Ronda S. Antonio, 60.

VIDRES, Cristalls plans. - T. Garcia.
Panadès, 1. Tel. 1166-G. — Barna.

Taller d'OPTICA, J. PUIGORIOL.
Carrer Muntaner, 56

VULCANITZACIÓ DE NEUMÀTICS
Compra-venda. — Menéndez P. 14

EL KRIC. Acc. i nov. per a Auto. a preus reduïts.—Aragó, 201

Recauxutatge Fort, el millor
E. Granados, 85. Telèf. 2853 G.

GANIVETERIA ROCA
Plaça del Pi, núm. 3

Esmolet i paraiguer, afinació de tota mena de tall. Bruch, núm. 71.

Bicicletes, Motors, Export
J. BENEDIT. Aragó, 270

BICICLETES I ACCESSORIS, nous i usats.
Creu Cuverta (prop Calàbria)

REPARACIÓ I LLOGUER DE BICICLETES.
J. Teixidor.—Carrer Rocafort, 29

L. RICART. Bicicletes, accessoris, major i detall.—Trafalgar, 41

FIXOLINA CANIGÓ

MOBLES FRADERA

Fradera i Ribas, s. enc.

Fabricació pròpia

Vendes a termes.
Condicions especials pel
pagament immediat.

Exposició, Despatx i Tallers:
Calabria, 94 - Tel. 968-H
BARCELONA

SALA PARÉS

Establiments **MARAGALL**
Petritxol, 3 i 5 - **BARCELONA**

FÀBRICA DE LLONGANISSES
la millor de la nostra terra

TELEFONS

A Seu d'Urgell, n.º 124
A Barcelona, n.º 2023
A Sitges, n.º 1383

Demaneu a tot arreu la marca

ELS PIRINEUS

Quingles i Escaler

CASTELLCIUTAT

(Seu d'Urgell)

FOTOGRAVATS

TRICROMIAS~AUTOTIPIAS

Especialitats «**ELECTRO-WATT**» Metalúrgiques
FRANCESC BELTRÁN
Carrer Muntaner, 7. - Teléfon 964-A. - Barcelona

Aparells per a llum a Vapors de Navegació Mines.

Cargols de tota classe.

Decolletatge. — Peces especials.

BICICLETES. Construcció i reparació,
i demés accessoris.—Bailen, 85.

CAMISERIA del "Liceo"

JOAN VALLVÉ.—Sant Pau, 3.

Acadèmia Tall i Confecció per a
senyoretes.—Diputació, 222, pral. 1.ª

Sastreria Guilemany, vestits i for-
mes tots preus. P. Sol, 8, t. 1451-G

Demaneu la faixa ELITE recomana-
da pel cos mèdic.—Via Laietana, 54

Venda d'ORTOPEDIA i articles
d'higiene maj. i det.—Provença, 195

Pianos, harmòniums: venda i afina-
ció.—Planeta, 41—L. CAMPS ARNAU.

FRATERNUS. Agència de Negocis
Plassa Catalunya, 3, 2.º, 1.ª.—Barna.

Rellotgeria PAHISA. Adob de re-
lloges. Joies.—Mallorca, 330.—Barc.

Caixes cabals des de 200 ptes. totes
d'acer.—P. Marquilló. Mallorca, 125

ESTORAS I CARPETS COCO.—Ll. Gibert.
P. Urquinaona, 8. Tel. 713 - S. P.

MOBLES (Fàbrica).—E. Dalmau
Plassos i comptat.—Mallorca, 178

MOBLES D'ART.—Decoració y res-
tauració.—València, 281

Mobles de tots preus.—A. Navarro
Casa fundada en 1892.—Balmes, 70

NINES. Manufactura. Gran Assortit
Joaquim Costa, 21 (antes Ponent)

res. / 172